

idet man, som flere Gange er udhøvet, ikke behøver at afhandle Lønningerne, men kun Embedsmændenes Antal, saa er det dog ogsaa i den Henseende et Fortrin; og det maa ogsaa erkjendes, at, skal man kunne behandle Finantsloven i saa kort Tid, som ønskeligt er, maa man søge at faae Saameget som muligt afgjort ved Lov. Det er desuden ogsaa paa den Maade, ved at behandle saadanue Sager i Lovsform, at Landsthinget kan faae større Indflydelse paa dem, end det ellers vilde faae, og det antager jeg er ønskeligt; idetmindste har det vilst sig, at Landsthinget ikke har havt saa stor Indflydelse paa Finantsloven, som Folkethinget, ligesom der maaskee ogsaa ligger et Hæppeg til, at det ikke juridisk har det eller kan have det dert, at Budgettet først skal behandles i Folkethinget. Men derved, at disse Sager afgjøres af den lovgivende Magt i Forening, uden at de komme ind i Finantsloven, forekommer det mig, at Landsthinget udøver den Myndighed, som med Rette tilkommer det. Det er altsaa for mig klart, at, naar Loven ikke bliver vedtagen, vil Resultatet blive det, at man i de aarlige Finantslove vil komme til at afgjøre, ikke blot hvilke Embeder der skulle være, men ogsaa Embedernes Lønning, og det anseer jeg ikke for ønskeligt.

Nyholm: Det er blot en kort Bemærkning, jeg ønsker at gjøre i Anledning af, hvad der er anført af den ærede Viceformand og Ordfører med Hensyn til en tidligere Uttring af den høitærede Finantsminister, nemlig at, om der ogsaa for Diebliffet savnedes dygtige unge Mænd, navnlig juridiske Candidater, som attrageede at komme ind i Ministerierne, saa vilde det snart jævne sig, da der altid vilde være dem aabnet Leilighed til i sin Tid at faae Embeder i Provindserne. Jeg maa ved denne Leilighed bede det ærede Thing at bemærke, at et af de Ministerier, som idetmindste i mine Dine er af den allerførste Vigtighed, er Indenrigsministeriet; men med de Forandringer, som nu ere foregaaede, har Indenrigsministeriet saagodtsom slet ingen Embeder mere i Danmark, som det kan gjøre Indstilling til; det kan ikkun, saavidt jeg veed, indstille til Amtmandsposterne. Alle de øvrige Embeder, det

tidligere har havt at indstille til, ere gaaede ind under de andre Ministerier. Jeg udtaler ikke dette, fordi jeg troer, at en uretfærdig Behandling skulde have gjort sig gjældende imod de Embedsmænd, som nu ere elltr komme i Indenrigsministeriet; men det er dog temmelig sandsynligt, — og jeg troer ogsaa, at Erfaringen har stadfæstet det, — at man saameget som muligt fornemmelig befordrer dem, der arbejde under vedkommende Ministerier. Jeg troer saaledes, at dette kunde være en meget talende Grund for just at faae faste Lønninger normerede, for at man virkelig kan faae de unge Mænd, som ere dygtige, til at aspirere til at administrere Statens vigtigste Embeder, til i Tide at træde ind i Ministerierne. Og det er en Klage, som jeg ved at tale med Forskjellige derom, har gjort mig al Umage for at erfare, om der er Grund for eller ei, og som saagodtsom Alle ere enige om, at det er yderst vanskeligt at faae dygtige Folk til at træde ind i de forskjellige Ministerier. Naar det er omtalt som en Mangel ved nærværende Lov, at man ikke kjender dens Omraade, da maa jeg dog bede bemærket, at det idetmindste dog ikke er ganske saaledes, naar man tager Sagen fra det pecuniaire Standpunkt. Man kjender ret godt, hvilken Udgiftsforøgelse denne Lov, saaledes som den foreligger, vil medføre for Staten. Den vil, saaledes som den ærede Finantsminister i sin Tid har fremhøvet, medføre en Udgiftsforøgelse af circa 11 à 12000 Rbd., og af disse vilde 7 à 8000 Rbd. falde paa de Classer, som vist i Besynderlighed kunne trænge dertil, nemlig Cancellister og Fuldmægtige. Jeg skal dog herved bemærke, at, hvis man gaaer ind paa Udvalgets Rødsættelse med Hensyn til Departementsdirecteurer, saa vil denne Sum langtfra blive saa betydelig. Jeg maa endvidere bede bemærket, at det er Maximum af den Sum, som Statskassen vil faae i Udgiftsforøgelse. Vil man i sin Tid — og jeg er overbevist om, at man successtvt kan gjøre det — formindste Antallet af Embederne, saa vil denne Sum ikke blive saa høi, som i dette Diebliff; men nu kan der jo ikke gjøres nogen Forandring i denne Henseende; thi de Embedsmænd, der eengang ere der, have jo et kongeligt Tilsagn for sig. Jeg troer, at det